

YALNIZLIĞIMIZ ÇİÇEK ADLARINI BİLEMİYŞİMİZDENDİR

Sesim düştü bir boşluğun üstüne
Kırıldı art arda inleyen tını.

Ağrı korkudan fazla sevilir bizde
Bitmemiş senfoniler eşliğinde.

Bir avuç kanlı ses bu iç çekişler
Görüyorum dut ağacı altındaki çocukları.

Tüm keşkeler bir kapı arar durur
Yazılı kâğıt konup bırakılan şişeler gibi denize.

Söylenti güzel bir dişidir gene de
Yorgun bir *kara'nın* ağıdı gibi
Sese sinen korkular duyulur elbet
Adı unutulmuş şair mısralarında.

Notaların çizdiği acı çığlıklar
Bir ümitsiz kösteklidir şimdi
Yalnızlığımız çiçek adlarını bilemeyişimizdendir
Peki, neye yarar o zaman bunca okuryazar
Hâlâ öldürüyorsa biri ötekini?

Bir ışık buldum kimseye tutmam
Sırrımı söylemem sır olur gider.

İbrahim Ağören